

2. Kredsen udtaler sin Glæde over Fremgangen i Missionsarbejdet ved Laurel, Nebr., og haaber, at det ved Guds Naades Hjælp ydermere maa tiltage.

3. Kredsen beklager, at Pastor Zverfens Helbred tvinger ham til at forlade Oerningen i Kenard, der dog saa haardt traenger til stadig, uafbrudt Pleje og Lidsyn. Vi er bedrøvede baade for Oerningens og for Past. Zverfens Skuld. Maatte Herren snart oprette Pastor Zverfens Helbred og give ham med nyt Haab og ny Kraft at vende tilbage til Tjenesten i Guds Menighed. Det henlægges til kredsforsyrelsen snarest muligt at ansætte en ny Missionspraest i Kenard.

4. Kredsen forbyr Missionspraesterens Løn til \$1000 om Aaret.

5. Angaaende Missionen i Omaha anbefales, at Past. Verthelsen faar Lejlighed til at forklare Sagen.

6. Kredsen glæder sig over, at det frivillige Arbejde ved vore Kredsmissionsaer har Mod iblandt os; maatte den Oerning ved Guds Naade tage til og lykkes til Herren. Gud give vore Benner, der arbejder uden Løn, at tiltage i Frugtbarhed, Herren til Gæ.

7. Det i Fjor vedtagne angaaende Oretteltes af et Ungdomsforbund henlægges til, om muligt, at virkeliggøres ad Nare.

8. Hvor Forsøbene ikke tillader, at Missionsmøder afholdes, anmodes alle Menigheder om baade nu i Efteraaret og atter til næste Foraar at optage et Offer til Kredsen's Arbejde.

Past. Verthelsen gav en Erlæring af Missionsarbejdet i Omaha og en længere Drøftelse fulgte efter. Følgende Forslag vedtoges:

Det overlades til Styrelsen at ordne med Hensyn til Stedet for Afholdelsen af næste Kredsmøde. Emnet for Mødet i Aar, som ikke blev bragt, henlægges til næste Møde og indledes af R. P. Sprengsen. Past. Verthelsen udtalte Synsfeligheden af at holde et større Ungdomsmøde et eller andet Sted i en nær Fremtid. Følgende Beslutning blev vedtaget: Styrelsen prøver paa gennem Past. Verthelsen at faa det ordnet med et større Ungdomsmøde i Omaha; hvis det ikke kan holdes der, da maa Styrelsen søge for et andet Sted for Afholdelsen af et saadant Møde, samt søge for, at der udvædes special Indbydelse til Praester og Menigheder om at opmuntre de unge til at rejse til Mødet.

Mødet sluttede med Bøn og Sang. M. T. Jensen, Sefr.

Solbryllup i Dafs, Oklahoma.

Solbryllup — aa, lad vær! er det noget at fridde om? Den Slags faar vi saamænd nok af i Glæden, og meget af det er saa gammelt, at Sværner Kirkegaards Naad: "tag et Braefmidel" — "en Doffs mer," vilde være saare passende. Du har Net, Læjer. Du burde spares. Mey dette her er fra Dafs; der har aldrig været holdt saadan Fest før; altsaa, det er udenfor det almindelige.

Den 7. Sept. var det 25 Aar, siden vor Indianermissionær R. L. Nielsen og Pigen Jennine Christensen aegtede sig ved Past. Kornrup's Gang fra Herninge, Danmark, i den dansk luth. Kirke i Blair. Menigheden gjorde Gildet. Nielsen havde allerede den Gang lovet iblandt Indianerne ca. eet Aar. Den usle Koft, han nåd, og Strafbæjse, han døjede, var ved at gøre det af med ham. Han var syg; havde været det længe; ingen vidste rigtig, hvor galt det var, eller hvor han opholdt sig, eller om han kunde komme til Blair, eller de skulde ud paa Ovdagelsesrejse for at finde ham et eller andet Sted ude i Skoven. Det var Malariabæren, der rasede. Gode Naad var dyre; det har de været før —

og saa siden. Men vor Herre ved Naad. Midt i Naadvildheden kom Nielsen til Blair. Hans tilkommende Brud og hendes Praest — der havde fulgt hende herover fra Danmark — var ude ved Runk's. Det faldt i min Lod at bringe Nyheden dertil. Det var et godt Bud, let at bringe. De sagde, som fordiem Profeten: "Du er en brav Mand og fører et godt Budskab."

Efter Brylluppet rejste Nielsen og Suftru til Woodies, Indian Territory. Der levede de — ja de levede, men ikke højt, snarere dybt — i 10 Aar. Saa maatte de sigte til. Der blev for snevert. Der er altid nogle, med snevre Hjertes, der fun maaler knap Blads af til andre. Det er Livets Gang. Saa kom de til Dafs — 15 Mil længere ind i Skoven. Der slog de Rod, som Egen. Der bliver de nok til det sidste. Under Egen har de arbejdet i Stilhed i 25 Aar blandt Stovens røde Børn, og under Egens magtige Krone finder de nok deres sidste stille Ly, med Svile efter Dagens Sid.

I Siloam Springs modtog Pastor Nielsen sin Suftru og mig torsdag Aften den 5. Sept. Det var Aften, og der var langt hjem. Vi maatte slaa os til No der om Natten. Fredag Morgen blev saa "Maaf Beauty" og et andet Besøg fraend for Bognen og i Regn og Muff — i aaben Bogn — begynde vi at tilbagelægge de 25 Mil, der ligger mellem den civiliserede Verden og Indianernes Verden i Dafs.

Det har sin gode Side men ogsaa sin daarlige, at være saa langt borte fra Kimmelen. Hvis Marie Johnsen fra Denver var ankommen med Morgentøget. Hun var med os paa Skretturen. Det var en Lykke. Hun har et sjældent Humør — somme-tider — Ja, men naar en hel Flok Børn i hendes Klasse paa en Gang begynder at tud-brøle, er det da ikke saa lært, at Skivselvet falder nogle Grader. Hun og min Suftru holdt Spillet gaende. Nielsen og jeg bare brummede lidt engang imellem, mens vi ryttede Vandet af os. Vilene er lange derude, mindst 5 Gange saa lange som andre Steder. Dog, vi fik Nas paa dem een efter een. Det gif over Stof og Sten, Bjerge og Dale, indtil vi landede i Dafs, den Plej paa Jorden, der er kærst for alle disse Benner derude. Der laa Kirken, Stolen, Praesteboligen, Skolestolen osv., altsammen opstillet og opbygget fra bar Bund under Arbejde, mange Skuffelser, mange Benner og Taarer men ogsaa under mange Glæder. Intet Under, at den Plej er dyrebar for dem. Vi blev modtaget varmt og junderligt; vi var velkommen. Farligt faa det ud for Miss Marie; faadan som hun dog blev klem og rystet. Og saa grad de. Ja, saadan er de Taarer. De bryder paa naar Hjertet jubler i Glæden, men ogsaa naar Sorgen holder sig indtog. Gud ske Lov for Taarerne!

Det var Fredag den 6. Sept. vi kom der. Om Aftenen var der Møde i Kirken. Der var ikke oversjaldt, dog, der var en hel god Flok samlet. Nogle hørte Ordet, andre ikke — saadan er det alle Vegne — nogle kan ikke, andre vil ikke. Hjertet er optaget af andre Ting.

Lørdag Morgen havde vi meget travlt alle sammen. Kirken og Praesteboligen skulde pyntes; der skulde laves Mad til mange Munde — jultne Munde. Alt skulde smage af Kærlighed; og det gjorde det.

Ved Lo-tiden kaldte kirkeflokket til Gudstjeneste. Brudeparret sad paa pyntede Stole under Guirlander i Kordøren. Koret sang Festsange, og der taltes fra Praedikestolen baade til Vært og Gæst. Det var Mindstesten — Ebenezer — vi forsøgte at rejse. Thi hid indtil har Herren hjulpet; og saa "En-Sofore" Paatalderens Alde (Dom. 15-18-20) thi naar vi er ved at taab Modet, ved Gud Naad.

Derefter samledes en lille Flok om Kæderbordet og nød de bedste Retter fra det bedste Vord. Saa stod Solbrudeparret op ved Hoben af Alteret og hele Menigheden kom op for at ønske dem til Lykke for Fremtiden og sigte dem Tak for Dagens der var funderet. Der var Gøstid over det. Taarerne talte

fit Sprog. Mange forstod det, at næst Gud stylder de Past. Nielsen og Suftru deres Lykke. Andre forstod det ikke, gif bare med, men var ikke med. Hvor er det godt, naar Hjerte imod Hjerte slaar af Kærlighed og Glæde. Vi mærkede det.

Saa bodes der paa Forfriskninger ude paa Festpladsen. Det er Indianerne med paa. At faa noget for ingenting, det smager dem — ogsaa andre — Staaeren Smørrebrød, Kaffe, Kage, Phosphate, Ice Cream osv. Det var Sager. Nogle store Knaegte havde stadigt "ingen-ting faaet" indtil de var ved at revne — de Gøvtye—. Det var ellers Hensigten, at der i Dagens Anledning skulde have været stegt en Stud ude paa Festpladsen, da vilde nok de røde Anfægter have siraalet om Skap med Ilden. Men Past. Nielsen turde ikke, mente det ikke var ret, da der i vore Dage raabes saa meget om at spare paa Mad. Anfægterne lygte alligevel. Det var Fest for dem. De er Børn og kan glæde sig ved meget mindre end vi. De er ikke vant til saadanne Sager, derfor smager det dem, og de er tafnemmelige. Det er det, der sætter kronen paa Værket.

Om Aftenen var der igen Gudstjeneste. Efter Mødet var der en lille Feste i Hjemmet. Treklovet Misses Julia, Marie og Abby havde travlt. Det har de altid. Der er meget at betille. Men i lærlig den Aften. Vordet var dækket, ikke med Mad som ellers, men med Gaver, sendt til Solbrudeparret fra Verdens fire Sjørner. Nogle af Gaverne havde været fremlagt og fremvist i Dagens Løb, men en Del havde Treklovet gemt til om Aftenen. Indianerne vilde ikke kunne fortælle alt dette. Vi har faa ofte været med ved lignende Fester ogsaa i et stort og stort Gaver, men aldrig har vi set saa mange Gaver fra saa mange forskellige Omraader. Eg saa var det alt sammen saa uselvf. Ofte gives der Gaver, fordi — ja, man kan jo ikke være andet bekendt osv. Saadan var det ikke her. Det var Kærlighed, der talte, og det Sprog er deilig. Jeg vilde gerne vise dig Gavelisten, men der skal jo spares paa Papir. For dette naar "Danferen", er den vel bleven hestippet som andre Blade, om der saa kan blive Plads, er jo en anden Sag. Dog, Læjer, du hør se den. Træf Vejret dybt, og du skal faa det hele i en lang Sætning: Silber Knives, Forks and Spoons fra Fremont Menigheder — Silber Service Set, fra Kvindeforening i Denver, — Silber Tray — to match above — fra R. P. Johnson og Familie, Denver. — Coffee Pot fra Mr. and Mrs. Nielsen, Menomine, Wis., — Cut Glass Jelly Dish fra Syster Katrina, Brush, Colo., — Silber Crumb Tray fra Chr. Larsen, Blair. — Cafe Server fra Mr. and Mrs. Barnes, Dafs, — Berry Spoon fra Mrs. Darum, Kiowa, Colo., — Sugar Shell fra Mr. and Mrs. Carlton, Kansas, Olla, — Berry Spoon fra Mr. and Mrs. Charles Hill, Council Bluffs, Ia., — Pielle Fork fra Anna og Marie Johnson, Denver, — Table Spoons fra Mr. and Mrs. Skow, Racine, — Berry Spoon and Meat Fork fra Miss Abby, Anna og Julia, — Silber Sandwich Tray fra Mr. and Mrs. Ericksen, Dafs, — Fine Plates fra Mrs. Damgaard, Chicago, — Fine Handmade Piano Scarf fra Marie Johnson, Denver, — Vool from Miss Thea. Jensen, Blair, — Vool from Mr. and Mrs. K. Larsen, Blair, — Vool from Rev. G. V. Christiansen, Ardabon, Ia., — Silber Knives og Forks fra Silver Menighed, — Casserole from Mr. and Mrs. Ove Andersen, Blair, — 24 Puffer "Fruit Me" til Jansen fra Mr. and Mrs. Linden, Chicago, — Plates and Napkins fra Mr. Damgaard, Chicago.

Det var noget af det. Der var meget mere, men jeg husker ikke nu, hvad det var, eller hvor det kom fra.

Saa var der Lyksønsningstelegrammer fra Danmark, Denver og Wis., Hengegaber fra en hel Del Steder, her er nogle af dem: Northfield, Hazelwood, Farmington, Dafs, og andre. Saa var der et Utal af

Preve og stort med Lyksønsninger fra Benner ud over hele Landet. En Del af disse blev læst ved Bordet Lørdag Aften, men vi blev trætte og maatte holde op.

Pastor Nielsen og Suftru var dybt rorte over al den Kærlighed og Fortaalte, der bevises dem. De glædede sig og gav Gud Eren.

Der var et lille Skaar i Festglæden. Vi fremmede forstod det ikke rigtig. Der var een, som saanedes, een, som hørte dem til, men som ikke kunde være til Stede, i alt fald ikke med Legemet. Det var Miss Mary Nielsen. Hun blev ofte nævnt i Samtaler og Benner. Det var slart, hun havde en stor Plads i Hjertene baade hos store og smaa. I ti Aar har hun ledet Skolearbejdet i Dafs. For Ilden er hun fug. Der tales om en Operation. Glæd dig i Rodgangen Miss Mary, du har Benner i Dafs, der er du esset og faanet. Gud give dig dit Helbred tilbage igen og din Plads i Dafs. Der hører du til, og der har du hjemme. "Se, hvor de elste huerandre," det kan med nogen Sandhed siges om dem i Dafs. De holder sammen, de er eet, værder huerandres Vord. Det er vel Hemmeligheden i Lykken og Fremgangen derude. "Vi maa spare Pigerne, at de kan holde ud hver i sit Arbejde," det hørte vi ofte Past. Nielsen og Suftru sige. Fra den anden Side lød det: "Vi maa spare Pastor Nielsen og Suftru, at de kan holde ud." Ja, spare andre — der var saamænd ikke en Sjæl, der tænkte paa at spare sig selv, nej, men det tænkte de andre paa. Det er nok efter Mejerens Sidelag. Saadan vil han have det. D, for mere af det i vore Menigheder. Vi er saa vant til at høre: "Let George do it." Der stilles Krav, Krav til andre, ingen til sig selv. Hvad Satan gemmer Peter sagde til Jesus: "Spar dig selv," det siger han endnu til en selv gennem en selv: "Spar dig selv," og der handles ud fra det; det ses alt for indeligt mange Steder. Men Herren's Koft: "Spar din Brøder og Søster, spar ikke dig selv," er ofte talt for døve Ører. Mine Brødre, dette hør ikke saa at være.

Om Søndagen var der Gudstjeneste hele Dagen. Vi begynde med Søndagsstole kl. 9.30. Læjer, du skulde bare se den Søndagsstole. Hele Menigheden var samlet. Der var Klæser for gamle, unge og Børn. De mødte med deres Bibel og tog livlig Del. Foruden Guldentestnen havde mange lært et Skriftstid udenad og fremfagde det for Forsamlingen. Lederen spurgte hver Klasse for sig, hvor mange der havde faaen et Bærs fra Bibelen at fremfage, og saa gaves der Andledning til at sige det højt for alle. Det er en god Skik, værd at efterfølge. Om vore ældre og yngre vilde tage mere Del i Søndagsstolen, da vilde de faa Betsignelse selv og være med at sprede Betsignelse til andre, baade Lærere og Børn.

Mandag Aften og Tirsdag Aften var der ligeledes Møder i Kirken. Forsamlingen holdt godt ud. Vi blev jo mere og mere fendi. Der var god Sang. Indianerne kan synge. Sangen spiller en stor Rolle der. Det gør den alle Steder. Gid de havde nogle bedre Sangbøger.

Mandag Morgen den 9. Sept. var der Stofaaftning. Mange Foreldre og Børn var mødt frem. Der var ogsaa mange Talere. Ikke at forlemme de to gamle trofaste Piller Onkel Bob og Onkel Dave. Omkring ved 50 Børn indstreges første Dag, flere er kommen til senere.

Om denne Gøstid, ligeledes om Møderne i Kirken og i Praesteboligen samt om vore Besøg i Indianernes Hjem var der meget at fridde, men nu kan eller tør jeg ikke mere denne Gang, muligvis senere.

Saa en venlig Hilsen til eder alle sammen i Dafs med Tak for Samsæret og med Hensigtning til Ordet, vi delte med huerandre ved Afsted: "Angaaende hans Underholdning, da gaves ham stadig Underholdning af Kongen, hver Dag, hvad han behøvede for den Dag, alle hans Livs Dage." (2 Kong. 25, 30). Saadan er vor Konge, han giber os stadig Underholdning for en Dag ad Gangen, ikke mer;

men vi faar alt, hvad vi behøver, og det alle vor Livs Dage. Saa har det ingen Rod. Gud velsigne eder alle og os, at vi maa findes tro i Kongens Tjeneste til det sidste. Eders M. T. Jensen.

HOW LOVE IN THE NORTH CAME SOUTH.

E. E. Ryden.

They say that kindness goes a long way. We might change the familiar adage by saying that love reaches far. It has reached from the far-off North to the sunny South. It has reached from Minnesota to South Carolina, and all to bring comfort and cheer to our brave soldier boys far from home.

When I attended the meeting of the Augustana Synod in Minneapolis during the early part of June, it was my privilege to present the subject of our camp work before the Woman's Home and Foreign Missionary Society. I told of the sick men in the hospitals and the homesick men in the camp and pointed out the opportunity for the home churches to reach out and lend an encouraging hand to the boys who have marched away.

The Missionary Society, under the inspiring leadership of Mrs. Emmy Evald of Chicago, had already resolved to engage in extensive war work. The Women had decided to buy War Savings Stamps extensively and donate them to a mission church in San Diego, Cal. They had resolved to adopt war orphans in France, and had engaged two deaconesses to proceed to that war-stricken country to begin that work. They had also adopted plans for the purchase of a Red Cross Ambulance to alleviate suffering and save lives on the battle line. But when I told them of the opportunity to help our own boys here at home, they were ready to do that, too. And so the war work of the Woman's Home and Foreign Missionary Society of the Augustana Synod has already been inaugurated in Camp Wadsworth, S. C.

The first check to arrive was from Mrs. F. M. Eckman, wife of the Lutheran pastor at Moorhead, Minn., It was for \$10. A few days later a check for a similar amount came from friends who live in the neighborhood of the Emmanuel Luth. Church, N. E. Minneapolis. Then came \$20 from Mrs. Otelia Swanson, treasurer of the Woman's Home and Foreign Missionary Society, the gift of the organization. Three societies in Rev. T. A. Conrad's church in St. James, Minn., sent \$20 more. The Luther League in Zion Luth. Church Minneapolis, added \$10 to the growing fund, and the Ladies Aid of Emmanuel Luth. Church of the same city sent a similar amount. Then came \$15 from the Editha Circle of Trinity Lutheran Church in far off Duluth, Minn., while the two charges of Rev. Persenius at Grand Forks, N. D., sent \$10. When we added to those sums \$5, received from a Lutheran Church in Middle Village, L. I., and \$10 received from another Lutheran Church at Wadhalla, S. C., we found that we had a total of \$120 for our boys at Camp Wadsworth!

The first social was held at the home of the Lutheran pastor at Spartanburg, S. C., Dr. S. T. Hallman. Boys from the four corners of the United States were present. Altogether, fourteen states were represented. The Woman's Home and Foreign Missionary Society was host that evening, and you should have seen the surprised looks on the faces of the boys when they were told that they were the guests of women in the far North.

Three days later our ice cream fund proved its great value. We were deeply touched when we received from a Mrs. A. Nygren of Jamestown, N. Y., a large package containing several boxes of candy and a delicious looking fruit cake. With the package came a letter explaining that she had made it all for her own boy, but before she could send it to him, he had left for France. She wanted us to give it to other soldiers, preferably to boys who were sick. Some of the candy boxes went to men as they were boarding trains for embarkation ports, others went to men in the hospital. But then, there was the fruit cake! What should we do with it? Finally the idea occurred to us that it would be a splendid treat to serve it with ice cream to the men of one of the wards. The Woman's Home and Foreign Missionary Society furnished the money, and the men in the convalescent pneumonia ward were the happy recipients of the treat. It was all such a great success, we decided then and there to give the hospital men a generous share of our socials.

HOW LOVE IN THE NORTH CAME SOUTH.

E. E. Ryden.

They say that kindness goes a long way. We might change the familiar adage by saying that love reaches far. It has reached from the far-off North to the sunny South. It has reached from Minnesota to South Carolina, and all to bring comfort and cheer to our brave soldier boys far from home.

When I attended the meeting of the Augustana Synod in Minneapolis during the early part of June, it was my privilege to present the subject of our camp work before the Woman's Home and Foreign Missionary Society. I told of the sick men in the hospitals and the homesick men in the camp and pointed out the opportunity for the home churches to reach out and lend an encouraging hand to the boys who have marched away.

The Missionary Society, under the inspiring leadership of Mrs. Emmy Evald of Chicago, had already resolved to engage in extensive war work. The Women had decided to buy War Savings Stamps extensively and donate them to a mission church in San Diego, Cal. They had resolved to adopt war orphans in France, and had engaged two deaconesses to proceed to that war-stricken country to begin that work. They had also adopted plans for the purchase of a Red Cross Ambulance to alleviate suffering and save lives on the battle line. But when I told them of the opportunity to help our own boys here at home, they were ready to do that, too. And so the war work of the Woman's Home and Foreign Missionary Society of the Augustana Synod has already been inaugurated in Camp Wadsworth, S. C.

The first check to arrive was from Mrs. F. M. Eckman, wife of the Lutheran pastor at Moorhead, Minn., It was for \$10. A few days later a check for a similar amount came from friends who live in the neighborhood of the Emmanuel Luth. Church, N. E. Minneapolis. Then came \$20 from Mrs. Otelia Swanson, treasurer of the Woman's Home and Foreign Missionary Society, the gift of the organization. Three societies in Rev. T. A. Conrad's church in St. James, Minn., sent \$20 more. The Luther League in Zion Luth. Church Minneapolis, added \$10 to the growing fund, and the Ladies Aid of Emmanuel Luth. Church of the same city sent a similar amount. Then came \$15 from the Editha Circle of Trinity Lutheran Church in far off Duluth, Minn., while the two charges of Rev. Persenius at Grand Forks, N. D., sent \$10. When we added to those sums \$5, received from a Lutheran Church in Middle Village, L. I., and \$10 received from another Lutheran Church at Wadhalla, S. C., we found that we had a total of \$120 for our boys at Camp Wadsworth!

The first social was held at the home of the Lutheran pastor at Spartanburg, S. C., Dr. S. T. Hallman. Boys from the four corners of the United States were present. Altogether, fourteen states were represented. The Woman's Home and Foreign Missionary Society was host that evening, and you should have seen the surprised looks on the faces of the boys when they were told that they were the guests of women in the far North.

On June 26th the boys were again invited to Spartanburg as the guests of Dr. D. W. Peterson's congregation of Middle Village, L. I. They were mostly New Englanders this time.

Three days later our ice cream fund proved its great value. We were deeply touched when we received from a Mrs. A. Nygren of Jamestown, N. Y., a large package containing several boxes of candy and a delicious looking fruit cake. With the package came a letter explaining that she had made it all for her own boy, but before she could send it to him, he had left for France. She wanted us to give it to other soldiers, preferably to boys who were sick. Some of the candy boxes went to men as they were boarding trains for embarkation ports, others went to men in the hospital. But then, there was the fruit cake! What should we do with it? Finally the idea occurred to us that it would be a splendid treat to serve it with ice cream to the men of one of the wards. The Woman's Home and Foreign Missionary Society furnished the money, and the men in the convalescent pneumonia ward were the happy recipients of the treat. It was all such a great success, we decided then and there to give the hospital men a generous share of our socials.

The Evening of July 3rd we held another social in town under the auspices of the Woman's Home and Foreign Missionary Society, but two days later we were back in the base hospital again, for we still had enough money left of that organization's contribution to treat two wards. We chose wards 10 and 24. The former is the pus surgical ward, the later the tuberculosis ward. In ward 10 is a Brooklyn boy who was shot in the leg accidentally December 29th. He has been fighting to retain the limb for more than half a year, and

(Continued on page 8).

FARM TIL SALG. 360 Acres Prairie Kreatur- og Mejerifarm, 8 Mil fra Minneapolis, store Bygninger, Silo, gode Brønde, Vindmølle, 2½ Mil fra elektrisk Sporvoeg. Maa sølge hurtigt, da jeg ikke kan tage vare paa Farmen. Godt Køb til kun \$80 pr. Acre, lette Vilkaar. Skriv til Ejeren, MRS. BESSIE M. VATH, St. Cloud, Minn.

TIL SALG. 200 A. Farm i Skand. Nabolag, 9 Mile fra Jernbaneby, ved god Vej. Bedste Jordbonitet, gode Bygninger. 80 under Plov, 30 ryddet. Indbegnet og "Cross fenced". Pris \$10,500. \$2500. kantant, Resten paa gode Betingelser. Overtagelse naar som helst. Skriv paa Engelsk eller Skandinavisk. **JENS JENSON, Luck, Wis.**

KUN \$4500. 40 Acres Farm ca. en halv Mil til den fremskridende By Luck, Wis., som er beliggende i Centrum af et stort skandinavisk Settlement, med talrige Kirker, Skoler og Mejerier; gode Veje. Den bestaar af et godt 5 Værelsers Farm - Dwelling Hus; god Frame-Stage maa Silo. Bygningerne godt malede, nydelig Have med Prugttreer, bedste Vand; 25 Acres er ryddet deraf er 15 plet, og Resten er let at dyrke. Jordbunden er af bedste Kvalitet. Vilkaar efter Overenskomst. — Vi har andre Farme paa vor Liste, hvis interesseret skriv til Jens S. Pedersen, Pres. State Bank of Luck, Luck, Polk Co., Wis.

Hjælp søges. Vi søger tre gode, pakdelige Mennetter, en Karl og to Piger til at hjælpe os ved Skolen fra 1. Novb. **P. Rasmussen, Grant, Mich.**

Søges. Et Par Joff, Mand og Suftru, kan faa Blads iraks paa Dana College, Blair, Nebr. **Skriv til Q. A. Laurssen.**

THIRD EDITION of **'Fifty Hymns'** is now ready. This edition includes a supplement containing 23 additional selections bringing the total number of hymns and songs up to 73. Price remains 10 cts. 25% discount allowed on quantity orders. **DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, BLAIR, NEBR.**